

Hoofdstuk 1

‘**W**at vraag jij voor onze verjaardag?’ Ellis ligt languit op de bank en wiebelt met haar voeten die over de leuning uitsteken.

‘Nog niet zo over nagedacht, eigenlijk’, zegt Thelma die met gekruiste benen op de grond zit en Spikkel naar zich toe trekt. ‘Wil je uit?’ Ze lacht. ‘Ja hè, je wilt uit.’

Spikkel kwispelt met zijn staart en blaft. Het woordje uit herkent hij direct.

‘Vooruit dan maar.’ Thelma staat op. ‘Ga je mee, zusje?’

Ellis knikt. ‘Misschien kunnen we televisie op onze kamer vragen.’ Ze loopt achter Thelma en Spikkel aan de gang in. Thelma schudt haar hoofd. ‘Nee, dan heb ik liever een eigen computer.’

Ze trekken hun jas aan, terwijl Spikkel rondjes draait op de mat voor de deur.

‘Waarom?’ vraagt Ellis. ‘We mogen de computer in de zijkamer toch gebruiken?’

Thelma’s gezicht betreft. ‘Ja, als papa er een keer niet op werkt.’ Ze ritsst haar jas dicht. ‘Gisteren moest ik wel een uur wachten tot ik erop mocht. Hij heeft de computer ook voor zijn werk nodig en dat gaat voor. We kunnen toch een eigen computer vragen? Dat is ook handig voor school. En net als vanochtend, toen hij zijn mail aan het lezen was en wij het rooster moesten bekijken. Dat is toch niet handig? Eigenlijk hebben we ieder een eigen computer nodig, maar eentje extra in huis zou al mooi zijn. Hoeven we papa niet meer te storen.’

‘Twee computers naast elkaar in de zijkamer? Is dat niet

een beetje overdreven?’ Ellis doet de deur open en Spikkel rent de voortuin in. ‘Blijf, Spikkel!’ roept ze, terwijl ze de riem van de kapstok pakt.

Spikkel blijft staan en blaft. Hij wil niet aan de lijn.

‘Kom hier.’ Ellis slaat op haar bovenbenen en Spikkel reageert meteen. Met grote sprongen rent hij naar haar toe.

‘Nee, ik bedoel een eigen computer op onze kamer’, zegt Thelma.

‘Je weet dat papa dat niet wil.’ Ellis grijpt Spikkels halsband vast en haakt de riem aan. ‘Hij wil kunnen zien wat wij doen.’

Thelma tuit haar lippen. ‘Alsof we kleine kinderen zijn’, pruilt ze. ‘We zijn dertien!’

‘Over twee weken pas.’

‘Ja, nou en? Papa denkt dat we kleuters zijn. Ik doe heus geen gekke dingen, hoor.’

‘O nee?’

‘Nee!’

Ze lopen de tuin uit en slaan rechtsaf in de richting van het park.

‘En van de week dan’, gaat Ellis verder. ‘Toen had je opeens een virus, omdat je op een link had geklikt.’

‘Ja, wist ik veel dat die niet echt was.’ Thelma klinkt boos. ‘Dat kan iedereen gebeuren.’

Ellis schudt haar hoofd. ‘Ik klik niet op onbekende links.’

‘Nee, maar jij zit wel constant op internet. En wat dacht je van die games die jij speelt? Alsof daar geen spam bij zit. Vroeg of laat gebeurt het iedereen een keer. Wacht maar af.’

Zwijgend lopen ze achter Spikkel aan. Hij weet de weg. Nog even en dan mag de riem los en kan hij lekker rennen.

‘We kunnen een laptop vragen’, stelt Thelma voor. ‘Eentje voor ons samen. Een laptop kun je overal mee naartoe

nemen. Kunnen we gewoon in de kamer werken, of in de keuken, zelfs in de tuin. En we kunnen hem meenemen naar school als het moet.'

Ellis knikt. 'Zou kunnen', mompelt ze zonder enthousiasme. 'Niet?' Thelma kent haar zus als geen ander. Als ze niet direct opgetogen reageert, wordt het niets.

'Ik wilde eigenlijk paardrijlessen vragen voor mijn verjaardag', zegt Ellis.

'Paardrijlessen?' Thelma blijft van verbazing stilstaan. 'Ik houd helemaal niet van paardrijden.'

'Nee, maar ik wel.' Ellis loopt onverstoord verder.

Thelma neemt een spurt. 'Maar het is toch onze verjaardag? Het moet iets zijn wat we allebei leuk vinden.'

Ze lopen door het hek en komen in het park. Spikkel blaft. Hij staat te trappelen van ongeduld.

'Waarom?' Ellis maakt Spikkels riem los en de hond rent weg.

Thelma haalt haar schouders op. 'Nou, dat doen we altijd. Vorig jaar kregen we allebei een nieuwe fiets en het jaar daarvoor allebei ...'

'Nu niet dus', valt Ellis haar in de rede. 'Ik wil graag op paardrijden. Wat jij wilt, moet jij weten.'

'Lekker dan.' Thelma weet dat het er pinnig uitkomt, maar ze kan er niets aan doen. 'Ik wil een laptop.'

'Prima toch? Vraag ik paardrijles en jij een laptop.'

Ze lopen zwijgend naast elkaar over het grindpad. In de verte rent Spikkel over het gras en verdwijnt in de struiken.

'We worden dertien, Thelma', zegt Ellis. 'Ik wil gewoon niet meer alles hetzelfde als jij. We zijn allebei anders.' Ze kijkt haar zus aan. 'Jij houdt van rodekool, ik van sperziebonen. Jij kunt uren op de bank liggen lezen, ik kan niet eens vijf minuten stilzitten. Ik ben gek op hagelslag en jij op pindakaas.'

Thelma glimlacht. 'Dat is waar. Daarom doen we dat al jaren allebei op ons brood, toch?'

'Ik wil het niet meer.' Ellis klinkt stellig.

'Wat? Pindakaas met hagelslag op brood?'

'Nee, ik wil niet meer alles samen met jou doen. Ik wil gewoon alleen hagelslag op brood, snap je? Zonder die pindakaas. Ik wil mijn eigen beslissingen nemen, mijn eigen kleren kopen, zelf bepalen wat ik ga doen, met wie en wanneer ... zonder steeds met jou te overleggen over alles.' Ze kijkt haar zus aan. 'Snap je dat?'

Er valt een stilte.

'Oké', mompelt Thelma en ze probeert haar teleurstelling te verbergen. 'Ik wist niet dat ik zo'n blok aan je been was.'

'Dat zeg ik toch niet.' Ellis staat stil. 'We zijn zussen, we delen nu eenmaal veel, ook dezelfde kamer.' Haar blik dwaalt af naar Spikkel die uit de struiken tevoorschijn komt.

'Wil je soms ook je eigen kamer?' vraagt Thelma.

Ellis denkt na.

'Ja dus.'

'Misschien ooit.' Ellis glimlacht. 'Nu nog niet. Alhoewel ik wel een andere kleur op de muur wil, hoor. Dat roze is veel te kinderachtig.'

Thelma haalt haar schouders op. 'Ik vind het mooi.'

'Zwart lijkt me wel wat.'

'Zwart?' Thelma trekt een vies gezicht. 'Ammenooitniet!!'

'Waarom niet?' gaat Ellis verder. 'Zwart is een stoere kleur.'

'Zwart is geen kleur. Zwart is het ontbreken van kleur.'

'Whatever!' Ellis zwaait met de riem. 'Ik vind het te gek.'

'Weet je wat?' Thelma's stem klinkt schel. 'Verf jij de muur bij jouw bed lekker zwart. Die van mij blijft roze.'

'Ben je nou boos?'

'Nee hoor!' roept Thelma met overslaande stem. 'Hoe haal

je het in je hoofd om twee weken voor onze verjaardag alles te verpesten?’

‘Verpesten? Ik zeg alleen maar dat ...’

‘Weet je wat? Bekijk het maar!’ Thelma draait zich om en loopt terug.

‘Thel!’ Ellis rent achter haar aan. ‘Wacht, ik bedoel het helemaal niet zo.’ Ze grijpt Thelma’s arm. ‘Niet weglopen nu.’

Thelma blijft staan, maar zegt niets.

‘Het heeft niets met jou te maken’, gaat Ellis verder. ‘Het is iets wat ik voel.’ Ze laat haar zus los en haalt diep adem. ‘Ik wil gewoon Ellis zijn en niet de helft van een tweeling.’ Haar ogen worden vochtig. ‘Ik wil blij zijn en vrolijk en ik wil lachen.’ Ze bijt op haar lip. ‘Het is net of dat heel ver weg is nu.’

‘Dat is te merken, ja’, mompelt Thelma. Ze loopt naar de bank bij het grasveld en gaat zitten. ‘Je bent al de hele week uit je humeur.’

Ellis gaat naast haar zitten. ‘Ik voel me gewoon ...’ Ze wacht even. ‘Ik weet niet. Rot?’ Met grote ogen kijkt ze opzij. ‘Ik voel me gewoon een soort van verdrietig en boos tegelijk.’

‘En een zwarte muur en hagelslag zouden helpen?’ reageert Thelma.

Er verschijnt een twinkeling in Ellis haar ogen. ‘Ja, precies. Als ik eraan denk, word ik al vrolijk. Alhoewel ...’ Ze denkt na. ‘Zwart is wel erg somber. Een roze muur is veel vrolijker en pindakaas is ook best lekker.’ Ze knikt. ‘Laat het eigenlijk maar zo.’

‘Ik weet niet wat er aan de hand is met jou,’ roept Thelma, ‘maar ik begrijp er niets meer van. Het ene moment wil je dit, dan weer dat. Niets is goed en dan toch weer wel. Ik word moe van jou.’

‘Ik ook van mezelf’, bromt Ellis. ‘Het is net of mijn lichaam

iets anders wil dan mijn hoofd.’ Ze heft haar armen. ‘Weet je wel hoe vermoeiend dat is?’

‘Gelukkig niet’, stelt Thelma vast.

Ellis friemelt aan de sluiting van haar rits. ‘Ik wil gewoon dingen alleen gaan doen, uitzoeken wat ik nou echt wil.’

Zwijgend staren ze voor zich uit. Een echtpaar passeert en de tweeling knikt vriendelijk gedag.

‘Wil je je verjaardag soms ook alleen vieren?’ vraagt Thelma met zachte stem als het echtpaar hen niet meer kan horen.

Ellis buigt haar hoofd. ‘Nee, jij?’

‘Tuurlijk niet. Ik wil het samen met jou vieren, zoals altijd.’ Ze glimlacht. ‘Maar ik wil geen partijtje, maar een echt feest.’

‘Een party?’ Ellis kijkt op. Haar ogen stralen. ‘Wat een goed idee. We nodigen iedereen uit, huren een deejay in voor te gekke muziek en dansen de hele nacht door. Misschien kunnen we ergens een zaal huren en van die discolampen en ...’

‘Je draaft weer door.’ Thelma lacht. ‘Maar het klinkt goed.’

Ellis staat op. ‘We gaan het meteen regelen.’

‘Ik denk dat we het eerst moeten vragen’, zegt Thelma.

‘Aan wie?’

‘Wat dacht je zelf?’ Thelma fluit op haar vingers en in de verte komt Spikkel uit de struiken gestoven. ‘Ik weet niet of papa en Betty het een goed idee vinden.’

‘We worden dertien’, zegt Ellis. ‘Dat is echt een feestje waard.’

‘Maar een party tot midden in de nacht?’

‘Wij zijn jarig, dus wij bepalen.’ Ellis klinkt vastberaden.

‘Maar zij betalen.’

‘Dat is waar.’ Ellis denkt na. ‘We moeten dit handig aanpakken.’ Ze pakt Spikkel vast en haakt de riem aan. ‘Ik

weet zeker dat het gaat lukken.’

De meiden lopen terug naar huis en bedenken onderweg allerlei manieren om hun plan te laten slagen.

Lees ook:

De Olijke Tweeling in de brugklas

De Olijke Tweeling wil winnen!

De Olijke Tweeling in Parijs